

Έν Αθήναις τῇ 1 Οκτωβρίου 1902.

Θά τὸ κατώρθου.

X

Η ΤΕΧΝΗ

Ἦτο γλύπτης.

Λαμπρὸς χειριστὴς τῆς σμίλης, δι' ἧς καὶ αὐ-
τοῦ τοῦ λευκοῦ καὶ ψυχροῦ μαρμάρου ἔδιδεν ἔλ-
φρασιν καὶ ζωηρότητα· ὥστε μόνον εἰς σπιθῆρ,
ἐν θεῖον ἐμφύσημα θά ἔρκει ὅπως τὸ ἐλάχιστον
καλλιτέχνημά του μεταβληθῆ εἰς πραγματικόν,
λάβῃ ψυχὴν καὶ βυλῆσιν.

Ὁ νεκρὸς καλλιτέχνης· μὲ τὴν πλουσίαν με-
λανὴν κόμην ἐφιλοδόξει ὅπως συνεχίζων τὴν πλῆ-
ρη ἐπιτυχῶν σταδιοδρομίαν του δρέψῃ καὶ ἑτέρας
δάφνας, θέσιν περιελαῖ καταλάβῃ, καὶ τινὰς τῶν
ἀντιπάλων του καταβάλλῃ.

Ἡ καλλιτεχνικὴ ἐκθεσις τὸ ἐπόμενον ἔτος
θὰ ἦνοιγε :

Πλήρης ἐλπίδων, μελλούσης δόξης, ἦν θὰ τῷ
προσεκόμιζε κατάλληλος ἐλλογὴ πρωτοτύπου, καὶ
εὐτυχῶν ἡμερῶν ἅς ἡ πόλις τοῦ καλλιτεχνή-
ματός του θὰ τῷ ἐξεπόριζεν, ὁ γλύπτης ἐβυθίζετο
εἰς γλυκεῖ· ῥεμβασμούς.

— ὦ ! τέλος εἶπεν ἂν ἡ ἀγαπητὴ μου Δά-
φνη παρεδέχετο πόσον θὰ εἶμην εὐτυχής ! Καὶ
τὸ γέρας τῆς δάφνης· ἂν δὲν ἐλάβανεν θὰ εἶχον
τὴν Δάφνην μου, δάφνην ἀφθιτον εἰς τὸ ἀτελιέ
μου.

Ἡ Δάφνη παρεδέχθη.
Καὶ ἡ ἐργασία ἤρξατο

X

Ἡ προτομή κατ' ὀλίγον ἐλάμβανε ζωὴν.

Γλυκὸ μειδιάμα ἐπήνθιζεν ἐπὶ τῶν χειλέων τοῦ μαρμάρου.

Ἐνθους ὁ καλλιτέχνης ἀπερρωρήθη εἰς τὸ ἔργον του.

Τὰ βλέμματά του περιπαθῆ ἐρρίπτοντο ἐπὶ τῆς προτομῆς καὶ ἡ σμίλη του οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἄφινε τὰ λευκὰ τοῦ μαρμάρου κάλλη.

Ἐπληθύνθη καὶ τὸ παρετήρει ἀπεμυκρύνετο καὶ μετὰ θαυμασμοῦ τὸ ἔβλεπεν· εἶτα πάλιν ἐπληθύνετο καὶ διὰ τῶν βλέμματων του τὸ ἐθώπευεν.

Τί ἤσθάνετο ἐντὸς του γεννώμενον ἤγνῳσι.

Ἐν τῷ μαρμάρῳ ἐκείνῳ συνηντῶντο καὶ φιλοφρόνως ἐχειριεῖζοντο, τὸ ὠραῖον πρόσωπον τῆς ἀγαπητῆς του Δάφνης, μεγίστη ἐπιτυχία καὶ μέλλουσα δόξα.

Ἦτος δυνατὸν νὰ μὴ τὸ συμπονεῖ, τὸ ἀγαπᾷ, τὸ ἐρᾷται τέλος; Ὡ ναί, νὰ μὴ τὸ ἐρᾷται, ἀπὸ περὶ ἔρωτος πρόκειται ὅστις καθ' ἡμέραν ἤξανε, ἐγένετο μέγας, ἀπειρος;

Καὶ πλοῦτον μέγαν ἐὰν ἐπρόκειτο νὰ ἀποκτήσῃ ἢ καὶ χιλίας νὰ ἐρέψῃ δάφνης, δὲν θ' ἀντήλασσαν ἀντὶ τούτων τὴν ἐν τῇ προτομῇ Δάφνην του.

X

Ἡ πρὸς τὴν ρίλην του ἀγάπη ὅσημέραι ἠλαττοῦτο, ἵνα εἰς τὸ ἀεικίθητον μάρμαρον προστίθεται.

Αἱ τρυφερὰί λέξεις καὶ τὰ γλυκὰ μειδιάματα ἀπεσύροντο ἀπὸ τὴν καλὴν του Δάφνην, ἵνα βίπτωνται εἰς τὴν ἄψυχον προτομήν.

Μετὰ πόσης προσοχῆς παρετήρει τὸ ἀγαλμα μετὰ πόσης δὲ ψυχρότητος τὴν Δάφνην του!

Μὴ καὶ αὐτὴ ὁμῶς δὲν ἐκοπίασε διὰ τὴν ἐπιτυχίαν ἢ τὴν μέλλουσαν τοῦ καλλιτέχνου δόξαν;

Πῶς τώρα παρκαγωνίζεται δι' ἐναγῆ ἔρωτα;

Ὡ! πόσον διὰ τὴν Δάφνην τοῦτο εἶπε φρικῶδες!

Ζηλοτυπεῖ· μισεῖ τὴν προτομήν της τὸ ἀνάτιον μάρμαρον!

Ἄλλ' ἠδύνατο ἢ νὰ ἐδικηθῆ, νὰ τιμωρήσῃ, ἐδικαιούτο ν' ἀρκαρπύσῃ καὶ καταστρέψῃ τὸ ἀντικείμενον τοῦ μίσους της;

Ὁ τρόπος δι' οὗ θὰ ἐπανέφερε τοὺς πρώτους πρὸς αὐτὴν τοῦ καλλιτέχνου γλυκεῖς λόγους τὴν ἐθασάνει καὶ αὐτὴ ἐμαρμύνηται ὑπὸ ψυχρικῆς ἀληθινοῦς...

X

Ἡ ἡμέρα καθ' ἣν ὁ γλύπτης ἐμελλε νὰ ἐθέσῃ τὸ λαμπρὸν του ἔργον ἐπληθύνετο.

Δι' αὐτὸ οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἄφινε τοῦτο. Ἐκεῖ πλησίον ἔτρωγε καὶ τὸ παρετήρει. Ἐμισματο καὶ τὸ ὄνειρεύετο!

Τὸ ἐλάτρευεν.

— Περὶ ἔργου φύσις! — ἔλεγεν ἡ δυστυχὴ Δάφνη παρατηροῦσα διὰ τινος ρυμῆ. — περὶ ἔργου ἔρωτος! . . . κατέστη εἰδωλολάτρη! Ἀλλὰ διατί τοῦτο; μὴ ζωῶτα ἐγὼ ἀγαπῶτα αὐτὸν δὲν δύναμαι πλέον νὰ τοῦ ἐμπνεύσω ἔρωτα, ἐνῶ τὰ κρῖνα τοῦ ἀγάλματος κάλλη τὸ κατάρθουν Ὡ! ἰδὲ τον ἐμπροσθεν τοῦ κατηραμένου ἀγάλματος, τὸ παρετήρει προσεύχεται ἴσως....

— Ὁλεθρὴ στιγμὴ, ἀνεφώνησέ, καθ' ἣν παραδέχθην νὰ κατασκευάσῃ τὴν προτομήν μου ἵνα μετ' ὀλίγον τὴν μισήσω τὴν ἀπεχθήσω τὴν καταστρέψω τέλος. Καὶ βιαίως εἰσώρησεν εἰς τὸ τοῦ καλλιτέχνου ἀτελιέ.

— Τι κάμνεις; Ἀπόλεσας τὰς φρένας φίλε... κατεβλήθη φρικῶδες ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἔρωτος ὅστις σοῦ ἀποσπᾷ τὰς φλόγας ἐκ τῆς καρδίας σου χωρὶς νὰ σοῦ ἀποδίδῃ ταιαύτας τὸ ἀθλιον μάρμαρον. Σύνελθε διότι τοῦτο καταβάλλει σφοδρῶς.

Ὁ Καλλιτέχνης ὅστις κατ' ἀρχὰς ἐξεπλόγη, ἤδη ἀνήγειρε διὰ τῆς χειρὸς τὴν κόμην του ἐνῶ διὰ τῆς ἐτέρας ἐκράτει μικρὸν σφυρίον.

— Ὡ! φιλότατν μου δὲν πταίω σοὶ τὸ ἐμμελῶν τὸ ἀγαπῶ, τὸ ἐρῶμαι τὸν ἔρωτα δὲ τοῦτον μου ἐνέπνευσεν ἡ θεία Τέχνη... μου ἐνέβαλεν εἰς τὰ στήθη φλόγα ἔρωτος ὅστις ἤναψεν εἰς πυρὰν μεγάλην ὑπερμεγέθη... ἡ θεία Τέχνη μὲ ὠδήγησεν εἰς τὸν ἔρωτα τοῦτον, ὑπ' αὐτῆς ἐδικητεύθην καὶ ἔπρεπε νὰ ὑπακούσω.

Τὸ καλὸν τὸ ὠραῖον, τὸ ἀγαπῶ, τὸ λατρεύω.

— Ἀλλὰ ἀγαπητὴ γωρίζεις, ἀπήντησεν ἡ νέκ, ὅτι πάσχω ὅτι εἶμαι ἡ πρώτη ἴσως θνητῆ ἧτις ἐνεκεν σοῦ ζηλοτυπῶ κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ μου... μισῶ τὸ πρόσωπόν μου... διότι λησμονῆς τὸν ἔρωτά μου.

Ὁ γλύπτης συνοφρωθεὶς ἐκαθέσθη ἐπὶ τινος ἔδρας ρίψας ἐπὶ τοῦ ἀγάλματος βλέμμα.

— Ὡ! εἴθε νὰ ἐγνώριζες πόσον ὁ εἰς ἔρωτος διαφέρει τοῦ ἄλλου!

X

Ἡ ΚΑΛΛΟΝΗ ΤΕΧΝΗ (Ἐράνισμα.)

Εἰς τὴν αὐτὴν ἔδραν καὶ ἀπέναντι τοῦ ἔργου ἤδη τεθραυσμένον, κατεσραμμένον, διότι ἡ κεφαλή ὑλόκληρος εἶχε καταστραφῆ ὑπὸ τῶν ἰσχυρῶν τῆς σφύρας κτυπημάτων, ἄτινα κατήνεγκεν ἡ ζηλοτύπος τῆς νεανίδος χεῖρ, εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν τὸν καλλιτέχνην τὸν ἄμοιρον γλύπτην δύνασθε σήμερον νὰ ἴδῃτε ἔχοντα τὴν κεφαλὴν ἐντὸς τῶν χειρῶν του καὶ κλαίοντα, κλαίοντα.

— Ἄς ἐδίδον ὑλόκληρον τὴν καρδίαν μου εἰς τὴν Τέχνην μὴ ἐμπιστευόμενος αὐτὴν εἰς ἀγγελόμορφους παρθένους αἴτινες καὶ αὐτὸ τὸ θεῖον, τὸ ὑπέροχον καὶ τὸ ἰδεῶδες ζηλεύουσι ἀπαιχθάνονται καὶ τέλος τὸ μισοῦσι.

Τὴν θεῖαν ἐξ ὑλοκλίρου νὰ ἀγαπήσω ἔπρεπε Τέχνην...

Ροδόλφος.

ΑΠΟ ΤΗΣ ΤΡΙΚΥΜΙΕΣ

3.

Ὡ! τί γιὰ σὲ φαντάστικα
Σὲ τούτη ἐδῶ τὴν πλάσι,
Τί κόσμους μέσα μου ἐπλασα
Γιὰ σένανε, σκληρὸ!
Γῆ κι' οὐρανὸ τὸ στῆθος μου
Μποροῦσε ν' ἀγκαλιάσῃ
Καὶ τῆς ἀγάπης ἐδωσα
Τ' ὀλόθερμο φιλί.

...»»»...

Καὶ τώρα! μαῦρος κι' ἔρημος...
Μὲ μάτια δακρυσιμένα,
Μὲ ἕνα πικρὸ χαμόγελο,
Μὲ πένθιμη σιγὴ,
Κύτταξε ποῖδ' παράδεισο
Ἄρνῆθηκα γιὰ σένα,
Πόσα παλάτια ἐγκρέμισα
Γιὰ σένανε στὴ γῆ!

Κάτων.

Νὰ εἶναι ὠραῖα νὰ μένωσι διαρκῶς νέαι, δὲν εἶναι τὸ ὄνειρον ὅλων σχεδὸν τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ ὠραίου φύλου;

Τίς τολμηρὸς θνητὸς δύναται νὰ ταῖς μεμψῆθῇ ἐπὶ τούτῳ;

Τίς ἤθελε σκεφθῆ νὰ ἐμποδίσῃ αὐτάς ἀπὸ τοῦ νὰ ἐπιζητῶσι διὰ παντός τρόπου τὴν καλλονὴν;

Τίς πειρητὴς ἀπὸ καταβολῆς κόσμου ἕως σήμερον δὲν ὕμνησε τὴν καλλονὴν;

Ἡ καλλονὴ ὑπῆρξεν, εἶναι καὶ θὰ εἶναι τὸ πρῶτον ἐλαττήριον τὸ κινεῖν τὸν ἔρωτα τοῦ ἀνδρὸς πρὸς τὴν γυναῖκα· τὸ μόνον ὄπλον, διὰ τοῦ ὁποῖου τὸ ἀσθενὲς φύλον ἀντεπεξέρχεται νικηφόρως κατὰ τοῦ ἰσχυροῦ. Διὰ τοῦτο αὐταὶ πάντοτε θὰ ἐπιζητῶσι ταύτην δι' εἰωνόηποτε ἔστω μέσων.

Ἐνταῦθα ἐξετάζων τὸ ζήτημα τοῦτο θὰ ἀναφέρω κατὰ πρῶτον μερικὸς τρόπους, δι' ὧν γυναῖκες τινες ἀρχαῖαι καὶ σύγχρονοι προσπαθεῦσι νὰ διατηρήσωσι τὴν ὠραιότητά των, καὶ εἶτα θὰ ἐκθέσω τοὺς προχειροτέρους καὶ ἀβλαβεστεροὺς τρόπους, δι' ὧν μία γυνὴ ἐπιτυγχάνει τοῦτο, ἀρχόμενος ἀπὸ τῆς ὠραίας καὶ πλουσίας κόμης καὶ καταλήγων εἰς τοὺς μικροὺς καὶ κομψοὺς πίδαας.

Τὰ μέσα ἄτινα ἰδίως αἱ γυναῖκες τοῦ μεσαιῶνος καὶ τινες τοῦ αἰῶνός μας μεταχειρίζονται κινεῦσιν ἀληθῶς τὸν θαυμασμόν, τὸ μὲν ἐνεκα τοῦ πολυεξόδου αὐτῶν, τὸ δὲ διότι εἶναι ἀληθῆ βασιανιστήρια. Αἱ ἀρχαῖαι γυναῖκες τῆς Κερνίθου καὶ τῆς Ρώμης ἔκαμνον λουτράν ἐντὸς ἀρωματώδους ἐλαίου καθ' ἐκάστην πρωΐαν.

Ἡ αὐτοκράτειρα Πωπέ βραδύτερον ἐφεῦρε τὸ διὰ τοῦ γάλακτος λουτράν, ὅπερ διεδόθη εἰς ἀπάσας τὰς Ρωμαίας τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Διὰ τοῦτο ἐκάστη Ρωμαία πλουσία ἔτρεφε δεκάδας θηλέων ὄνων, ἃς καὶ ἐλάμβανε μετ' αὐτῆς, ὅσας ἐταξείδευε.

Τελευταῖον διεδόθη εἰς τὰς πλουσιωτέρας καὶ τὸ διὰ τοῦ αἵματος λουτράν, τὸ ὁποῖον ἔκαμνον ἐκάστην ἑσπέραν μετὰ τὸ φαγητόν.

Ἴνα διατηρῶσι τὰς παρειὰς των τρυφερὰς

καὶ ῥοδοχρόου ἐπίθετον ἐπ' αὐτῶν τεμάχια κρέ-
ατος βοείου αἰμοστάζοντα. Τὰ ἐπίθετον δὲ ἰδίως
τὴν νύκτα.

Αἱ μάσκαί, ἃς αἱ ἀρχαῖαι Ῥωμαῖαι μετεχει-
ρίζοντο, καὶ αἴτινες κατεσκευάζοντο ἐξ ἀλεύρου
ζυμωθέντος μετὰ γάλακτος, χρησιμεύουσι καὶ
σήμερον, ἵνα καλύπτωσι τὴν νύκτα πολλὰ τρυ-
φερά πρόσωπον.

Ὁ κυριώτερος ὁμοῦ τρόπος, δι' οὗ ἐπετύγ-
χανον τὴν ὠραιότητα καὶ τρυφερότητα τοῦ προ-
σώπου εἶναι ὁ καλούμενος «μάσκαζ» τοῦ προσώ-
που». Πρὸς τοῦτο εἶχον πολλὰ ὄργανα ἐκ με-
τάλλου ἢ ἐκ σκληροῦ ξύλου, εἶον: ζυστήρια,
ἐμπλαστήρες κ.τ.λ. Κατὰ πρῶτον ἔτριβον τὴν
ἐπιδερμίδα δι' οἰνοπνεύματος καλῶς, κατόπιν ἐ-
θετον μίαν μάσκαν ἐξ ἀλεύρου ἐπὶ τοῦ προσώπου,
ἣν διετήρουν ἐπὶ δύο ἢ τρεῖς ὥρας, καὶ εἶτα ἤρ-
χζον διὰ τοῦ μεταλλίνου ὄργάνου νὰ ἐξαλειφω-
σι τὰς ῥυτίδας καὶ τὰς ἄλλας ἀσχημίας τοῦ
προσώπου.

Οἱ ἄγριοι, ὅταν ἤθελον νὰ βασιανίζωσι τοὺς
σκλάβους των, ἐξέδερν αὐτοὺς ἀφαιρῶντες ἔλην
τὴν ἐπιδερμίδα των. Εἰς ἓν τοιοῦτον εἶδος βυ-
σανιστηρίου ὑπεβάλλοντο καὶ αἱ γυναῖκες, αἴτι-
νες ἤθελον νὰ εἶναι πάντοτε ὠραῖαι.

Σήμερον ἡ ἐκδρατὸ τοῦ προσώπου γίνεται διὰ
τοῦ ἤλεκτρισμοῦ παρ' ἰατρῶν.

Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς μελλούσης νὰ ἐκδρατῆ
ποσθετοῦνται πέντε ἤλεκτρικὰ καλώδια καὶ εἴ-
τα ὁ ἰατρός δι' εἰδικῶν ὀργάνων ἀφαιρεῖ ὀλόκληρον
τὴν ἐπιδερμίδα τοῦ προσώπου. Μετὰ ταῦτα
ἡ ἐκδρατὴ εἰσάγεται ἐντὸς σκοτεινοτάτου ὤ-
ματιοῦ, ἐνθα διαμένει ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας, μέ-
χρις ὅτου ἀποκτήσει νέον δέγμα· καθ' ὅλον δὲ
τὸ διάστημα τοῦτο εἶναι διαρκῶς ὑπὸ τὴν ἐπι-
βλεψιν τοῦ ἰατροῦ.

Γνωστοτάτη κυρία ὑψηλῆς ἐν Λονδίῳ τάξε-
ως ταξιδεῖται κατ' ἔτος εἰς Παρισίους ὅπως ἀνα-
νεῶνη τὴν ἐπιδερμίδα τῆς παρὰ τινι ἐκεῖ δόκτο-
ρι· σημειωτέον δέ, ὅτι τὸ προσωπὸν τῆς, ἂν καὶ
τεσσαρακονταετοῦς καὶ πλέον, φαίνεται ὡς νὰ
ἀνῆκεν εἰς εἰκοσαετῆ κόρη.

Πολλὰι γυναῖκες προσκολλῶν ἐπὶ τοῦ προ-
σώπου των τεμάχια ἐκ μαύρου συρικοῦ διὰ νὰ
φαίνηται τὸ δέγμα λευκότερον· ἄλλαι δὲ καὶ τε-
χνητὰς ἐλαίας ἐθετον ἐπ' αὐτοῦ.

Ἐπὶ Λουδοβίκου τοῦ δεκάτου πέμπτου κυρία
τῆς ἀριστοκρατίας οὐδέποτε ἐξήρχετο χωρὶς νὰ
φέρει ἐντὸς τοῦ κιβωτιοῦ τῆς τεχνητῆς ἐλαίας,
ἵνα εὐθὺς ἀντικαταστήσῃ τὰς μελλούσας νὰ ἐξ-
αλειφῶσι. Ἦτο δὲ μία ἰδιαιτέρα τέχνη ἡ ἐπι-
κόλλησις τῶν ἐλαίων ἐπὶ τῶν διαφόρων μερῶν
τοῦ προσώπου, εἶον ἐπὶ τοῦ μετώπου, τῶν ἄ-
κρων τοῦ στόματος, πλησίον τῶν ὀφθαλμῶν κ.
τ.λ., καὶ εἶχον διάφορα σχήματα, εἶον τῆς σε-
λήνης, τοῦ ἡλίου, τῶν ἀστέρων, τῶν
κομήτων.

Μερικαὶ καλύπτονται τὸ μὲν πρόσωπον διὰ
μάσκα, τὰς δὲ χεῖρας διὰ χειριδίων ἐπέλουον θυ-
σίας τοῖς θεοῖς ὅπως . . . διατηρηθῆ ἡ καλλονὴ
των. ἢ ὅπως . . . γίνωσιν ὠραῖαι.

Εἰς πολλὰ σαλόνια σήμερον ὑπάρχουσιν ἐκ-
μαγεία, (ν. καλύπια), ἐντὸς τῶν ὀρειῶν ἡ
μαθήτρια ὀφείλει νὰ θέσῃ τοὺς πόδας τῆς, ἵνα
συνεθίσῃ νὰ περιπατῆ καλῶς: ἐπιπλα διαφό-
ρων σχημάτων δεικνύουσι τοὺς χαριετέρους τρό-
πους τοῦ κάθησθαι· καὶ τέλος ἐκεῖ ἡ μαθήτρια
μανθάνει πῶς νὰ τρώγῃ χωρὶς νὰ ἀλλοιωθῆ ἡ
μορφή τῆς.

Πλεῖστα ἄλλα τοιαῦτα δύναται τις νὰ ἀνα-
φέρει, καὶ ὅμως, ἂν καὶ τόσῳ γελοῖα καὶ ἐπι-
κίνδυνα φαίνονται, εἶναι εἰσέτι ἐν χρῆσει καὶ σή-
μερον.

Ἐν τούτοις ἃς μὴ ἐξκαταθῶσιν αἱ ὠραῖαι
μου ἀναγνώστριαί, νομίζουσαι, ὅτι ὑποβάλλων
αὐταῖς τὴν μελέτην ταύτην, παρακινῶ νὰ μετα-
χειρισθῶσι τὰ αὐτὰ μέσα, ὅπως, εἰάν εἶναι ὠ-
ραῖαι, διατηρήσωσι τὴν καλλονὴν των, εἰάν δέ .
. . . ἄσχημοι, γίνωσιν ὠραῖαι, καθότι, ὡς εἴ-
πον ἀνωτέρω, κατωτέρω ἐκθέτω ἐν λεπτομερείᾳ
τοὺς τόσῳ ἀπλοῦς, ὅσω καὶ ἀβλαβεῖς τρόπους,
ἵνα ἐπιτύχωσι ταῦτα. (Ἔπιτεται συνέχεια.)

ΑΝΘΟΚΟΜΙΑ

ΑΚΑΚΙΑ

Τὸ ἄνθος τοῦτο προσφερόμενον, ἔχει τὴν λε-
πτοτέραν τῶν σημασιῶν τῆς καρδίας· ἡ ἐκδή-
λωσις τῆς λατρείας καὶ τοῦ πλατωνικοῦ ἔρωτος
ἐκφράζονται διὰ τῆς κιτρίνης καὶ λευκῆς ἀκα-
κίας.

ΠΕΡΑΣΜΕΝΗ ΕΠΟΧΗ

Σονέττο.

Εἶδη ἀκακίας ὑπάρχουν πολλά· εὐδοκίμει δὲ
τὸ ἄνθος τοῦτο εἰς λεπτόγαια μέρη.

Ἡ ἀκακία πολλαπλασιάζεται διὰ καταβο-
λάδων, ριζῶν καὶ σπέρων· τὸ κλάδεμα ὅμως
αὐτῆς καὶ ἰδίως τὸ πρῶτον ἔτος δεόν νὰ γίνεται
μετὰ προσοχῆς ἀφιεμένου μόνον τοῦ μεσαίου
κλάδου τῶν δὲ λαιπῶν κοπτομένων.

Ἡ ἀκακία χρησιμεύει εἰς πολλὰ πράγματα·
ὡς π. χ. τὰ φύλλα αὐτῆς εἶνε λαμπρὰ τροφή
διὰ ζῶα· τὰ ἄνθη τῆς γίνονται ὠραῖον γλυκίσμα
καὶ στομαχικὸν σιρόπι· τὸ δὲ ξύλον τῆς εἶνε
καταλληλότερον πρὸς κατασκευὴν ἀκτίνων ἀ-
μαζῶν κτλ.

Ἄνθοκόμος.

ΚΛΑΙΝΕ ΤΑ ΡΟΔΑ

ἦΥΘ Σ. ΣΚΙΠΗ

Ἄχ, νοιώθω ἀκόμα...

Ἄχ, νοιώθω ἀκόμα τὰ φιλιὰ
Ποῦ μοῦδινε στὰ χεῖλιν,
Σὰν ἀπαλοὺς μουσκοανθοὺς
Τοῦ εὐωδιασμένου Ἄπριλιν

...~::~~::...

Δὲ σβύεται ἡ πλάνα ἡ μυρουδιά !
Κι ἀκόμα ποῖος τὸ ξέρει
Πόσον καιρὸ στὰ χεῖλιν μου
Θ' ἀνθῆ τὸ καλοκαῖρι

...~::~~::...

Ἄχ, ἃς μπορούσα νὰγερνα
Γλυκὰ στὴν ἀγκαλιά σου,
Νὰ ροῦφαγα ἀπ' τὰ χεῖλιν σου
Τὰ ὀλοδροσα φιλιὰ σου.

...~::~~::...

Μὲς τὴ φολιά ποῦ θάμαστε
Σὰν περιστέρια, ταίρια
Θ' ἀπλώνεται ἡ ἀγάπῃ μας
Σὲ χίλια καλοκαῖρια.

Ἰδοὺ πάλιν τὰ φύλλα τῶν δένδρων ξηρὰ πί-
πτουσιν ὑπὸ τὴν ἀκάθεκτον ὀρμὴν τοῦ κρύου
φθινοπώρου. Αἱ χελιδόνες καὶ αἱ ἀηδόνες εἰ πρό-
δρομοὶ οὗτοι τῆς ἀνοιξέως, παύουσι πλέον τὰ
γλυκύθεγγα αὐτῶν ἄσματα καὶ φεύγουσι μα-
κρὰν ζητοῦσαι θερμότερα ἐνδαιτήματα. Τοῦ οὐ-
ρανοῦ ἡ γαλανὴ σινδὼν κρύπτεται ὑπὸ μελανὰ
νέφη καὶ τῆς ὠρίμου καὶ γελώσεως φύσεως τὴν
εἰκόνα διαδέχεται ἡ βαρεῖα καὶ μελαγχολικὴ
τοῦ φθινοπώρου χροιά.

Φθινόπωρον ! . . . Ὅποιαι ἀναμνήσεις δια-
τρέχουσι τὸν ἐσκοτισμένον μου νοῦν καὶ πόσον ἡ
καρδία μου βρυχαλγῆς στενάζει, αἰσθανομένη
τὸν χωρισμὸν ἐκείνης, ἥτις ἐν ἀρρήκτῳ δεσμῷ
ἤρξατο χαράσσουσα δι' ἐμὲ ὁδὸν εὐτυχίας, με-
ταρσιῦσα τὸ πνεῦμα μου εἰς ἀκατάληπτα ὕψη,
ἐν εἰς ὑπὸ τῆς ἀνυπερβλήτου ἰσχύος θερμοῦ ἔρω-
τος ὠθούμενα ἐφθάνον καὶ τὰ γλυκὰ τῆς νεότη-
τος ὄνειρα, ὅσα δι' αὐτὴν ἐπλάσα ποτέ.

Τῆς παρθενικῆς σου χάριτος ἡ ἐκπαλλος ὠραι-
ότης οὐδέποτε πλέον θὰ ἐνσταλάξῃ βάλσαμον
εἰς τὴν αἰμάσσουσαν καρδίαν μου καὶ τὰ διψα-
σμένα μου χεῖλη οὐδέποτε θὰ αἰσθανθῶσι τὴν
γλυκεῖαν ὀρόσον, ἣν μὲ τὰ φιλήματά σου σκορ-
πᾶς. Τῶν ὀφθαλμῶν σου τὸ τρεμοσβύνον φῶς οὐ-
δέποτε πλέον θὰ ἐκπέμψῃ τὰς ἐλπιδοφόρους του
ἀκτῖνας καὶ τῆς καρδίας σου τοὺς βιαίους παλ-
μοὺς οὐδέποτε θὰ αἰσθανθῶ ἐν τῇ θέρμῃ τῆς ἀ-
γκάλῃς σου ἐν ἡ εὐρισκον τὴν αἰωνιότητα.

Καὶ τὰ δένδρα θὰ ἐπανακτήσωσι τὴν πρασί-
νην αὐτῶν στολὴν καὶ αἱ χελιδόνες θὰ ἐπανέλ-
θωσι πλήρεις χάριτος καὶ νέας ζωῆς καὶ μὲ μα-
γικὰ κελάρυσματα θὰ ἐπανεύρωσι τὰς παλαιὰς
αὐτῶν φωλεάς. Τοῦ οὐρανοῦ ἡ γαλανὴ ἀνταύ-
γεια θὰ ἀποκαλυφθῆ πάλιν ἐν ὅλῃ αὐτῆς τῇ
λαμπρότητι καὶ τῆς φύσεως ἡ πελοδὴ ὄψις θὰ
ἀνακτήσῃ τὴν ῥοδίνην αὐτῆς χροῖαν.

Κλαῦσε δύστηνος καρδία διότι τὸ πένθος σου
θὰ εἶναι μακρὸν. Ἐκείνη ἥτις σὲ ἀνεβίβασεν εἰς
αἰθέρια ὕψη ἐξάπτουσα τὴν φαντασίαν σου μέ-
χρις ἀπιστεύτου ἰδανικότητος, ἐκείνη ἥδη περι-
φρονεῖσα τὴν λατρείαν, ἣν τῇ προσφέρεις, σὲ
κατακρημνίζει εἰς ἐρείπια καὶ σὲ κατακυλίζει εἰς

βέρβερων ἐν τῷ τοῦ ὁπίου σὲ ἀναγκάζει νὰ τα-
 ρῆς. Ὡς ἔρα φωνὴ τῆς ἐπιδικάσεως!
 Ἦσαν ὁ ἄγχι σου γλυκοὶ προσβάλλει τὴν ἀκούην
 μου καὶ ποτὸν ἐξεργεῖ ἐν ἐμοὶ τὰ ἀγριώτερα
 καὶ θηριωδέστερα τῶν ἐνστικτῶν. Μῖτος ἄγχιον
 ἐξωθεῖ εἰς ἀπεγνωσμένην καὶ ἀπέλπιστα πάλιν
 τὴν κατεκρημνισμένην καρδίαν μου μετὰ τοῦ ἐξ-
 ημμένου μου λογικοῦ, ἐν ἧ τέλος ἐκείνη μέγω
 περικλειθεὶς θριάμβου καταπατεῖ τὰς ἀγρίας τῆς
 ἐκδικήσεως ἀπαιτήσεις καὶ ἀνεκθουμένη ἐκ τοῦ
 βέρβερου διὰ μίαν εἰσέτι φράσιν, ὡς ἔ μὲγαν βω-
 μὸν ἐν ᾧ καθιστᾷ καὶ πάλιν ἀντικείμενον λα-
 τρεῖας τὸ ἄν ἐκείνο, ὅπερ τὴν κατεδικάσεν εἰς
 αἰωνίαν ἀπελπισίαν . . .

Καὶ σεῖς γλυκὰ μανιώδους νεότητος ὄνειρα
 δύσατε εἰς αἰώνιον σκότος ἄρ' οὐ οὐδέποτε εἶναι
 δυνατὸν νὰ πραγματοποιηθῆτε.

Ἡ εὐτυχία ἐσθέρθη, ἡ ἐλπίς ἀπῆλθεν.

Δος.

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΣΕΛΗΝΗΝ

Εἰς ἀνάμνησιν.

Ὡ! φωτόβολος ἄνασσα ἐν μέσῳ ἀδάρμων
 ᾧ! μήτηρ ἄστρων φαιενῶν, καὶ εὐφροσύνης πάν-
 [των!

Ὡ αἴγλη ἀντιλάμποσα εἰς κινὰς θαλάσσης
 ᾧ! βέμβη διεισδύουσα εἰς τὰς καρδίας πάσας!
 Εἰπέ μοι σὺ πῦ τῆς νυκτὸς τὸ σκότος διασχί' εἰς
 σὸ πῶ με ὄψιν κάτοχρον ἐρίζοντας φωτίζεις!

Πῶ συντροφεύεις πάντοτε ἀστέρας καὶ ἀνθρώπους
 πῶ γέγγεις καὶ σιτοὺς μαρμυνοὺς αὐτοὺς ἀκόνη
 [τόπους

Εἰπέ μοι περιπόθητος καὶ συμπάθης Σελήνη
 πῶ ἄραγε τὸ βῆμα του ἐκείτος καὶ ἐκτείνῃ;

Μὴ ἔπρος τὸν κατέλαβε κί' ἀμείμιτος κοιμᾶται;
 καὶ εἰς ἐρήμους ἐστενῶς τὸν εἶδες καὶ πλαῖνται;
 ζῆ αὐτά. Βαρῶνος Ε. Φεοντχρλοισιν.

Εἰς τὴν δεσπόζουσαν σιγῆν νυκτὸς τίνος βαθείας
 διέκρινας εἰς τ' ὄμμα του δάκρυ περιλαθείας;
 πράξεως.

Μὴ ἤκουσας τὸ στήθος τι νὸ στεναγμοὺς καὶ τύπτη;
 μὴ σιγῆς καρδίας του τὸν μυχὸν κατέγα πόνον
 [χρῶται;

Ἰπέ μοι ᾧ βασιλίσσα πῶ τρέχει ὁ λογισμὸς του;
 πῶν αὐτοῦ τὸ ὄνειρον καὶ τίς ὁ στοχασμὸς του;

Μὴ τῆς φλεγώσεως με περᾶς τοῦ σιόνου ἀν-
 [τελήθη;
 μὴ τοὺς πάλμους μου ἤκουσε κί' εἰς σκεψαίς ἐ-
 [θεύσθη;

Ὡ! πόσον ῥίμνη τῆς νυκτὸς ἡμέμα με ἠδύνης
 ἵποτον ἄρωμα γλυκὸν εἰς τὴν ψυχὴν μου χύτης!
 Διαχέεις στήν καρδίαν μου ὡς μέρον εὐωδία
 καὶ καθιστᾷς τοῦ στήθεος μου ἠδείαν τὴν ἄγριαν!

Ὡ! καὶ γλυκὴ Σελήνη μου σὲ εἶσαι σύντροφός
 [μου
 ἰσάκεις εἰς ἐν ἴνδαλμα πλανᾷτ' ὁ ρεμβασμὸς μου!

Τὴν νύκτα ὅταν κατηφῆς οὐδέλωσ δὲν κοιμῶμαι
 σὲ βλέπω καὶ εἰς ὄνειρα ἀπατηλὰ πλανῶμαι!

Καὶ ὅταν τὴν νύκτα τὸν ἰθὺς γλυκὰ καὶ σ' ἀ-
 [τερίζει

εἰπέ του ᾧ Σελήνη μου, εἰπέ του καὶ γιωρίζῃ
 Πῶ κάποτε ἡ γλώσσά μου ἐμπρός του θὰ λαλήσῃ
 πλὴν ἢ προῆ μου, δι' αὐτὸν λίσαν ταχὺ θὰ οβίσῃ
 « Ἐρμύπολι.» Λουκία Τίθερι.

ΑΜΑΡΑΝΤΑ

— Ν' ἀπεχθάνεσαι τὴν γυναῖκα ὡς ὑπο-
 κείμενον, καὶ τὴν λατρεύῃς ὡς ἀρτικεί-
 μενον; καὶ τὴν ὑποφέρῃς ὡς ρῆμα, καὶ ἰά
 τὴν καταδικάζῃς πάντοτε ὡς κατεηγροῦ-
 μενον. Π. Γ. Δημητράκοπουλος.

— Ἐν τῷ ρεμβασμῷ ὑποχωροῦσι κροτῶμενα
 πάντα τὰ πάθη, πλὴν τῶ τῆς καρδίας. Β. Οὐγκώ.

— Δὲν πρέπει ν' ἀνησυχῇ τις διὰ τὰ πάθη
 φθάει μέρον καὶ εἶν τὴν δύναμιν καὶ μετριά-
 καὶ εἰς ἐρήμους ἐστενῶς τὸν εἶδες καὶ πλαῖνται;
 ζῆ αὐτά. Βαρῶνος Ε. Φεοντχρλοισιν.

— Τὸ παράδειμα τῆς κακίας εἶνε χεῖρον τῆς
 Κικέρων.

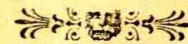
— Πολύλακας μετενόησα διότι ὠμίλησα ἀλλ'
 οὐδέποτε διότι ἐσιώπησα.

Σιμωνίδης

ΓΕΛΩΤΕΣ

— Ἐξ ἰδίων τὰ ἀλλότρια.
 Ὁ Κωστάκης πηγαίνει εἰς ἐπίκαιφιν φίλου του ὁ
 ὅποιος εἶνε ἀρρώστος. Μαθὼν δὲ ὅτι ἔχει τυφοειδῆ
 πυρετὸν ἀναφωνεῖ.
 — Τὸν κλυμένο τὸ Νίκο εἶνε ἀξιολύπητος, διότι
 καὶ ἂν δὲν πεύνηθῃ θὰ μενεθ βλάξ.
 — Καὶ πῶ τὸ ξέρεις.
 — Ἄμ' ἐγὼ τὴν εἶνω περᾶτη κατὴν τὴν ἀρρώστια.
 (Ἰστορία ἐκ Πειραιῶς, ὑπὸ Βαλεχάου.)

Συζυγικὴ... τρυφερότητες!
 Ὁ Σ υ ζ υ γ ο ς Δὺ εγεννήθησ διὰ νὰ γείνησ γυ-
 ναῖκα κανεὸς γλιθίου.
 Ἡ σ υ ζ υ γ ο ς Δυστυχῶς... αὐτὸ συνέθη!

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

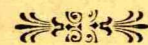
Προκηρύσσεται διαγωνισμὸς ποιημάτων ὑπὸ
 του, εφθ. ορους.
 10 ποιήματα πρέπει ν' ἀπκριζήται ἐκ 16 το
 πλου σιγῶν.

Ἀπαγ ρεμεται εἰς τοὺς διαγωνισθησομένους,
 ν' ἀποσπείλωσι ποιήματα πλεονα του ενου.

Ποιήματα εἶναι σεκατα μελι τῆς 20 τρελον-
 τος καὶ εσον νὰ φερῶσι τὴν ἐπιγραφήν « Διὰ τὸν
 διαγωνισμὸν ».

Εἰσπεριουνται προσέτι οἱ διαγωνισθησομενοι
 ὅτι τα ποιήματα αὐτων ἔκρινῶσι ὑπὸ εὐκαλῆς
 ἐπιτροπῆς ὡστε ἂς ἀπορῶσι ν' ἀποσπείλωσι
 ποιήματα εἰρηνοειυμένα.

Τὸ καλλιτερον ποιήμα θὰ ὑμροσειυθῇ ἐν τῇ
 «Φυλλίσι» ὁ σε ποιητής αὐτου ἔκρινῶσι ἐπὶ
 ἐν ετος εωρεαν τὴν «Φυλλίσι.»

ΣΦΙΓΞ ΚΑΙ ΟΙΔΗΠΟΔΟΣ

Λύσεις

Αἴ-γι-ον
 Ὅθως ἀπῆλτηταν οἱ ἐξῆς. Κροστ. ὕδρομφᾶς,
 Πολύφλοισθις ἀκτῆ, Κρατίσικερ, Θῶμα εἰμαρμένης,
 Λητμομηθεῖα καὶ δία, Lisadaigle, Α. Π. Γιαννίπου-
 λς (Λίγη), Λίγης (Λίγη) Π. Βαλεχάου, Ν. Βουα-

πάρτης καὶ Ν. τοῦ Γαλλοῦ.
 Βραβεύεται δὲ ὁ Α. Π. Γιαννίπουλος.
Προτεινόμενα.
 Λογοπαίγνιον
 Τί σοὶ λέγει ὅταν τρώγεις ὅτι πεινᾷ ὁ σκύλος;
 Εἰς τὸ λῦτην ὁσθήτεται εἰ μελανόσχοιον.

ΜΙΚΡΟΜΗΝΥΜΑΤΑ

Ἀποτελέσματα Διαγωνισμοῦ.

Τοῦ μὲν πρώτου βραβείου ἔτυχε τὸ μικρομήνυμα
 τοῦ Ἰ π η ρ ἔ τ ο υ μ ι ᾶ ς ὀ ν ε ι ρ ο π ο λ ῆ σ ε
 ὡ ς τοῦ δὲ δευτέρου τὸ τοῦ Φ ρ ῖ ξ ο υ. Σχετικῶς
 καλὰ μετὰ ταῦτα εἶνε τὰ ἐξῆς: τὸ τοῦ Κ ρ α ἰ ἰ τ σ ι κ
 ε ρ. — Ἀρκετὰ καλὸν ἀγαπητὲ Κ ρ α ἰ ἰ τ σ ι κ ε ρ
 ἀλλ' εἰργάζηθε βεβαιασμένως — τὸ τοῦ Ρ ι γ ᾶ ρ ὁ ο υ
 Δ ε λ α τ ο ὕ ρ — τὸ ποιημά σας σχετικῶς καλὸν
 αἰ ἀπαντήσεις σας ἀρκετὰ εὐφυεῖς καὶ ἐπιτυχεῖς ἀλλ'
 αἰ ἐρωτήσεις πολὺ ἀνεμαρτύρωτες τὸ τῆς Κ α λ λ ι τ
 ἔ γ ν ι δ ο ς. — Ἐὰν ἐπρόκειτο νὰ ἐξετάσωμεν τὸ
 μικρομήνυμά σας ἀπὸ τὰς ἀπαντήσεις μόνον, βεβαίως
 θὰ ἐβραβεύετο ἡ στήλη τῶν ποιημάτων ὅμως εἶνε
 κερὴ τῆν δὲ στήλην τῶν σημειώσεων ἐκστμήτατε
 δι' εἰκόνας περιστώσεως τὴν γυναῖκα τοῦ μέλλοντος
 εἶνε ἐπιτυχῆς με πολλὴν ἐκφραστικότητά· ἀλλὰ τοῦτο
 ὅμως ἀντιθίβει εἰς τοὺς ὅρους τοῦ διαγωνισμοῦ. Πάντα
 τὰ λοιπὰ εἶνε ἀνάξια λόγου. Εἰς τὰ ποιήματα οὐδεὶς
 ἐπέτυχε οὐδ' αὐτοὶ οἱ βραβευθέντες δι' ὃ δὲν δημο-
 σεύομεν τοιοῦτον.

Ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν ἡ Κροστ. ὕδρομφᾶς
 με τὸν Κρατίσικερ, Α. τοῦ Λαμερμούρ καὶ ὕπτηρ.
 μιὰς ὄνειροπολήσεως ἡ Πολυφλ. ἀκτῆ με τὸν Α.
 γοῦ-Γοάγκ, Ἄνθοφ. κήμιστρον καὶ Κρατίσικερ τὸ
 Θῶμα εἰμαρμένης με τὴν Ἀργ. Σφουρίστραν, Κροστ.
 ὕδρομφᾶδα. Ἀποπτ. ἐλπίδα, καὶ Β. τῆς λήθης ὁ
 Σόκιν με τὴν Τιτίκαν, Ε. Βασιλίσσαν Β. τῆς Λήθης,
 Ἄλμπερν, καὶ Πολ. ἀκτῆ ὁ Φριξὸς με τὴν Νεράϊδα
 τοῦ Γαλλοῦ, Σβ. ἀστέρι καὶ Ἀγγελλον τοῦ ἔερος. Τὸ
 ἄσπεγον πτηνὸν (Χανία) με τὴν Φιλόμουσον Κρήσσαν,
 ὕπατον ἰέρειαν, Φυλλίδα, Γαλλήμιον Ὀρμον καὶ Ν.
 Βουναπάρτην ὁ Γαλλήμιος ὄρμος (Χανία) με τὴν Φυλ-
 λίδα, Φιλίμ. Κρήσσαν, ὕπατον ἰέρειαν, Ν. Βουναπάρ-
 την, καὶ Ἄλω ἡ Φιλόμουσος Κρήσσαν (Χανία) με
 τὴν Ἄλω, Ἄρη, ἄσπεγον πτηνὸν, Ν. Βουναπάρτην
 καὶ Φυλλίδα ἡ Ἄλω (Πέθουμον) ὕπατον ἰέρειαν Ν.

Βοναπάρτην, Γαλλήμιον ὄρμον, καὶ Φιλ. Κρήσσαν ὁ Ἄρης (Ἡράκλειος) μετὸν Ν. Βοναπάρτην, ὕπ. ἰερείαν, Φυλλίδα, Φιλ. Κρήσσαν, καὶ Γαλ. ὄρμον ἢ Ἀπολεσεβίτα εὐτυχία (Ρεθύμιον) μετὴν Φυλλίδα. Φιλ. Κρήσσαν ὕπ. ἰερείαν, Ν. Βοναπάρτην καὶ Γαλ. ὄρμον ἢ Φυλλίς μετὸν ὕπ. μίαν ὄνειπολήσεως, Φριζοί, Ριχ. Δελατούρ, Μυρ, ἔαρ, Π. Τζάλμας καὶ Χαλκιδεὶς λιμοκοντόρον ἢ Ἑλλ. Νευρχίς (Μαχλιᾶς) μετὸν Σίκιν, Ριχάρδοι Δελατούρ καὶ Πυγμαλιώνα (ὁ ἄ ὁ τευχῶν) ἢ Θελετρίχ ἄρχα μετὸν Γ. Μακρόπουλον, Μ. ἄπτέρη, Φριζοί, Ἄγγελος τοῦ ἔαρος καὶ Π. Τραγιάτκιν ἢ Π. Βιλελμίνη μετὸν Ν. Βοναπάρτην, Τιτίκιν, Τάτσιου Τουρκουῖτον, Μυροβόλον ἔαρ, Φριζοί Ἀλάμπραν καὶ Lisad uigle τὸ Ἄθορ. κλίστρον μετὴν Π. Τραγιάτκιν, Ν. Βοναπάρτην, καὶ Ρ. Δελατούρ ὁ Ροβιτσὸν μετὴν Εὐτ. θητήν, Α. Δελλιέρος καὶ Ἀλάμπραν τὸ Μ. ἔαρ μετὴν Εὐτ. θητήν Γυρτοπούλαν καὶ Φιλ. Τρυγόνα ὁ Ἀλφόνσος Hautmsperg μετὴν Ἀλάμπραν ὁ Ρ. Δελατούρ μετὴν Γυρτοπούλαν (ὁ ὅσων τευχῶν ἐπιθυμεί) ὁ Κραϊτσικερ μετὴν λησμονησ. καρδίαν Ν. τοῦ Γυλοῦ, Γ. Μακρόπουλον, Κρυσ. ὕδρονιφίδα, Πολυφλ. ἀκτὴν καὶ Β. τῆς Ἀθήης ὁ ὕπ. μίαν ὄνειροπολ. μετὴν Τιτίκα, Πυπαρούταν, Ἀλάμπραν, Γ. Μακρόπουλον Π. Βιλελμίνην καὶ Ρωμ. καρδίαν ὁ Α. τοῦ Λαμερμούρ μετὸν Γ. Μακρόπουλον ὁ Α. Χ-Τσάγκ μετὸν Γ. Μακρόπουλον ἢ Ν. τοῦ Γυλοῦ μετὸν Γ. Μακρόπουλον, Π. Βιλελμίνην, Ν. Βοναπάρτην, Ἰππότην τοῦ ἔαρος καὶ Ν. λιμοκοντόρον. Ὁ καπᾶς μετὴν Ε. Βασιλίσσαν.

ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ

Ἀπὸ τῆς 1ης Ὀκτωβρίου φύλλα καὶ μικρομυνύματα «Φυλλίδος» θὰ πωλῶνται καὶ ἐπι τῆς ὁδοῦ Πεντέλης Ἄρ. 9 (πάροδος ὁδοῦ Μητροπόλεως.)

— Εὐτυχ. Θνητὴν καὶ λευκὴν Δελλιέρος Ἐνταῦθα. Ἡ τελευταία σας ἐπιστολὴ ἐλύθησε σφόδρα τὴν «Φυλλίδα» δὲν γνωρίζει δὲ εἰς τί ν' ἀποδώτῃ τὴν ἀποχωρησίαν σας ὅς εἰς παρακαλεῖ ὅθεν θερμῶς νὰ τῇ γράψετε τί συμβαίνει ἔχετε κινεὶν παράπονον ἐναντίον τῆς ; — Ἑλ. Νευρχίδα Μαχλιᾶ. Ἡ φίλη σας Φυλλίς ἐπιστρέψασα ἐκ Κρήτης ὅς ἐκφράζει τὰ θερμὰ συγχαρητήριά της ἐπίσης δὲ καὶ ἡ «Φυλλίς» ἦτις ὅς εὔχεται καὶ καλὴν διαμονὴν καὶ πρόοδον. Μικρομυνύματα ἀπεστειλόμεν ἐλάβατε ; — Φιλεμυθὴ Πάτρας. Ὁ φοσφορισμὸς τῆς θαλάσσης ἐφείλεται εἰς τὰς φω-

σφορδαίς ἰδιότητας πολὺ μικροῦ ζωοφύου ὅπερ κλεῖται Ν. et. lu a Milla i. εἰς γλοῦδους οὐσίας, ἔχει σχῆμα ροδακίου καὶ οὐκ ἔσται τὸ 1/10 μόνον τοῦ δικυλοῦ. — Ἄθορ. Κάλιστρον Ἐνταῦθα. Ὁ Ν. Βοναπάρτης ὡς καὶ ὁ Π. Φίλος ἀπῆλθον. Τὰ μικρομυνύματα αὐτῶν ἀπεστειλόμεν πρὸ πολλοῦ ἀποροῦμεν δὲ πῶς δὲν ἐλάβατε αὐτὰ ἴτως ἐγέθησαν εἰς τὸ Ταχυδρομείον καθ' ὅσον ἐξετάσαντες δὲ τὰ ἀνεύρομεν. — Li'a a gle Ἐνταῦθα. Β. ὁβις, ἀπεστειλόμεν ἐλάβατε ; — Ροβιτσὸν Ἐνταῦθα. Οὐδεμίαν ἀλλαγὴν ψευδωνυμίου γίνεται δεκτὴ ἂνε ἀποστολῆς λεπτῶν ὅσων αὐτὰ καὶ ἀλληλογραφία Ν. τοῦ Γυλοῦ. — Ἄγγελος τοῦ ἔαρος, καὶ Α. Ἑλλίδια Ἐνταῦθα. Συμφῶς μετὸς ὄρους τῶν μικρομυνύματων τοῦ λοιποῦ δὲν θὰ εἰδοποιῶμεν οὐδὲν ἄλλὰ θ' ἀποκαλείομεν τοὺς λιμοκοντοὺς καὶ μὴ ἀποστέλλοντας καὶ ταῦτα ἔστωσαν διὰ τῆς Ἀοικτῆν καρδίαν, Σίκιν, Ὑάκισον, καὶ Κραϊτσικερ — Ν. τοῦ Γυλοῦ Ἐνταῦθα. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη εὐχαριστοῦμεν λυπούμεθα ὅμως πολὺ μὴ δύναμενοι ν' ἀλλάξωμεν τὸ ψευδωνυμὸν σας. τῇ ἐπιθυμεία πολλῶν συνδρομητῶν πρὸ πολλοῦ ἐκκλονίσθη, ὁ ἀλλάσσωμεν τὸ ψευδωνυμὸν τῶν ν' ἀποστέλλῃ τῇ διευθύνσει καὶ λεπτὰ ὅσων — Μυροβόλο, ἔαρ. Δέξασθε τὰς θερμὰς εὐχαριστίας μας διὰ τὰς ὑπὸ τῆς «Φυλλίδος» ἐργεῖα σας ὁ κ. Γ. Νέρης δὲν εἶπε συνδρομητῆς μας ἂν εὐχαριστήται νὰ γείνη τοιοῦτος ἄς ἀποστείλῃ τὴν διευθυνσίαν του τὸ ποιητὴν σας δὲν ἀπολέσθη ἄλλ' εἶνε μακροσκελὲς, καλὸν θὰ ἦτο ν' ἀπεστειλάτε μικρότερον. — Ρ. Δελατούρ Ἐνταῦθα δὲν δύνασαι νὰ φιλίσθη πῶσον εὐχαριστοῦμαι βλέποντα τοὺς συνδρομητὰς μου ἐργαζομένους. Ὡς πῶτοι ἔργον βελτίως δὲν εἶχα τὴν ἀξίωσιν νὰ εἶνε καλὸν, παρετηρητὰ ὅμως ὅτι εἰς ἀπώτερον μέλλον θὰ χειρισθῆτε καλὰ τὴν γραφίδα. Προσέξατε τὰ θέματά σας νὰ περιέχουν περιέργειαν καὶ ἔνοιαν. — Hautmsperg Ἐνταῦθα. Ἀκατάλληλον.

ΔΙΑΦΟΡΑ

— Πλήρης ἡμερῶν καὶ κάλλους ἀνησπάγη ἀπὸ τὰς οἰκογενειακὰς ἀγκάλας καὶ ἀπέπηγῃ εἰς τὰς οὐρανίους μονὰς ἡ ἀξιολύπητος νεῖσις Ἑλένη Ἱερουμηνίμωνος ὑπὸ τὸ ψευδῶνυμον Ἐράστρια τῆς Φύσεως. Τοῖς γονεῦσιν τὰ ἐγκάρδια συλλυπητήριά μας.

— Ἐν Ρεθύμιῳ εὐρίσκονται τεύχη μικρομυνύματων παρὰ τῶ κ. Ἄδρεξ Πολέδα ἀντιπροσώπῳ μας.

— Ἐπίσης ἐν Χανίοις παρὰ τῶ κ. Λυκούργῳ Πολυδοῦδακη.

— Τὰ γραφεῖα τῆς «Φυλλίδος» ἐκτελοῦσι πάντων ἐργασιῶν τῶν κ.κ. συνδρομητῶν τῶν εὐρισκομένων ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῶ Ἐξωτερικῶ ὡς π. γ. ἐγγραφῆν εἰς ἄλλα περιοδικὰ ἢ ἐφημερίδας, ἀγορὰν βιβλίον, ἐμπροσθεμάτων κτλ. κτλ.